

Μια εικόνα, 350 λέξεις

ΠΡΙΝ ΛΙΓΟΥΣ ΜΗΝΕΣ παρουσιάζαμε με διάχυτο ενθουσιασμό την κυκλοφορία του πρώτου τόμου του «Ιεροεξεταστή» του Αρκά, μιας πολλά υποσχόμενης σειράς στην οποία ο δημιουργός της επιστρέφει στο γνωστό αφηγηματικό-θεματικό τέχνασμα με το οποίο εν πολλοίς έγινε θρύλος των σύγχρονων ελληνικών κόμικς: τη μαεστρική κατασκευή διπλόλων από πλήρως αντιθετικούς χαρακτήρες (Κόκορας-Γουρούνι, Ισοβίτης-Μοντεχρήστος, Βαγγέλης-Χλέμπουρας, Καστράτο-Λουκρητία, Παντελής-Λιοντάρι κ.ά.) οι οποίοι ανταλλάσσουν φαρμακερές ατάκες κατά τις φαινομενικά ασύμβατες διαδρομές τους μέχρι την τρομακτική συνειδητοποίηση του αναγνώστη ότι αυτοί οι χαρακτήρες έχουν εντέλει αλληλένδετες ζωές και ο καθένας τους αποκτά υπόσταση μόνο μέσω του άλλου. Ο ένας, μοιρολατρικά και πεσιμιστικά, συμπληρώνει τον άλλον.

Κάτι παρόμοιο (ίσως και να μη) συμβαίνει στον Ιεροεξεταστή, του οποίου κυκλοφόρησαν ήδη ο δεύτερος και ο τρίτος τόμος («Δύσκολοι Καιροί για Μάγισσες» και «Σε Ειδική Αποστολή», εκδόσεις Πατάκη, 64 σελίδες) με πρωταγωνιστές από τη μια τον πανιερότατο, παναγαθότατο και πανσεβασμιότατο μεσαιωνικό Ιεροεξεταστή που ηδονίζεται να στέλνει στην πυρά «αιρετικούς» και «μάγισσες» και από την άλλη τον φουκαρά Μπερδούγο, τον γεμάτο

τύψεις δήμιο και (διόλου πιστό) υπηρέτη του.

Όπως σχεδόν πάντα συνέβαινε στις μεγάλες ιστορίες του Αρκά, ο θίασος των χαρακτήρων δεν περιορίζεται στα δύο κεντρικά πρόσωπα, αλλά διαρκώς διευρύνεται και όλο και περισσότερα θύματα της θρησκευτικής μισαλλοδοξίας του Ιεροεξεταστή κάνουν την εμφάνισή τους, οδηγούνται στα σκοτεινά μπουντρούμια, αλυσοδέονται, βασανίζονται για να

ομολογήσουν και καίγονται σε λαϊκά πανηγύρια υπό τις ιαχές του κοινού. Ο αδέκαστος, πανοσιότατος κριτής τους δεν λυγίζει ποτέ παρά μόνο μπρος στα θέλητρα της κοκκινομάλλας «μάγισσας» η οποία παίζει έξυπνα το παιχνίδι από τις «Χίλιες και Μία Νύχτες» για να επιμηκύνει τη ζωή της. Αλλά ο Μπερδούγος; Το εκτελεστικό (με όλες τις σημασίες) όργανο της εξουσίας που ματαιώς διεκδικεί ένα γρήγορο άλογο για να αντικαταστήσει το ψωραλέο γαϊδούρι του και ταυτόχρονα ένας από τους πιο σύνθετους και ενδιαφέροντες χαρακτήρες του Αρκά, με τη βαριά του κάπα και την τεράστια κουκούλα η οποία κρύβει κάθε έκφραση, επιτρέποντας μόνο σε μια πελώρια μύτη να ξεπροβάλλει, σιγά σιγά αυτονομείται και συνειδητοποιεί τη θέση του. Δεν αρκείται στις λεκτικές αντιπαραθέσεις, τον σαρκασμό και την ειρωνεία απέναντι στο αφεντικό του, αλλά το αμφισβητεί εμπράκτως. Κι έτσι το δίπολο αρχίζει να τρίζει. Μπορεί άραγε να σπάσει; **Γ.Κ.**